Verslag van Patrice en Annette.

Wat al niet uit een rondleiding op ons kindercentrum Dolfijn (Driestroom) kan ontstaan. Van Ben en Annie kwam de vraag of wij, Annette fysiotherapeute bij de Driestroom en Patrice therapeutisch peuterleidster bij Groot-Klimmendaal voor EMB (ernstig meervoudig beperkte), bereid waren enkele weken naar Lodwar te gaan om onze expertise te delen met de Ewoi medewerkers.

Omdat men zich weinig bekommert om deze ernstig meervoudig gehandicapte kinderen heeft Ewoi programme het initiatief genomen om te beginnen met een dagopvang voor deze kinderen.

Deze dagopvang heeft meerdere functies zoals:

- Aandacht en zorg voor het deze kinderen d.m.v. spel, hygiëne, medische zorg, goed voedsel, kortom kind mogen zijn
- Ontlasten van de moeder zodat zij zich bezig kan houden met activiteiten voor het gezin
- Voorbeeld voor de omgeving.

Lodwar (Turkana) is een totaal andere wereld dan Nederland, voor ons een cultuurshock. Lodwar is warm (zeer heet) en arm. Toen we van Nairobi naar Lodwar vlogen was het van boven goed te zien dat we een andere streek ingingen. Weg groen, hallo zand. Bij aankomst droogte, echte droogte.
We hebben in ons leven nog nooit zo'n armoe gezien! Vele mensen leven hier letterlijk in hutjes. Beelden van tv, maar dan in werkelijkheid die niet weg te zappen zijn.

<u>De dagopvang</u>
De kinderen (meestal 8) voor de dagopvang worden ‘s ochtends thuis of op een afgesproken plaats opgehaald met de auto van Ewoi; een open truck. Het is niet echt een comfortabele rit.
Veel van deze kinderen zijn spastisch of hebben weinig zitbalans, dus je kunt je voorstellen wat dat betekent. De leidsters proberen de kinderen zo goed mogelijk hierin te begeleiden, nemen ze op schoot of houden de kinderen tussen hun knieën in bedwang, zodat ze zich niet bezeren.
Eenmaal aangekomen in de dagopvang krijgen de kinderen eerst te eten. Je merkt dat sommige kinderen echt (en dan bedoelen we ook echt) honger hebben. Borden worden soms letterlijk schoongelikt. Na het eten worden de kinderen gewassen. Daarna massage, ontwikkelings-stimulerende activiteiten, spelen, weer wat drinken en slapen (in de middag is het erg heet dus siësta). Iets drinken en dan is het alweer bijna tijd om ze naar huis te brengen.
We hebben gemerkt dat de kinderen het fijn vinden bij de dagopvang. Ze krijgen aandacht, die ze thuis vaak niet krijgen, krijgen eten en drinken en ze kunnen spelen.

<u>Wat hebben we gedaan?</u>
We hebben in de tijd dat we bij Ewoi waren twee workshops voor de medewerkers gegeven en een voor de ouders. We hebben ze zoveel mogelijk proberen te ondersteunen in het omgaan met kinderen met een ernstig meervoudige beperking.

Daarnaast hebben we voornamelijk praktische tips gegeven en aanpassingen gemaakt.

- Badderen
We hebben een soortement " douchebrancard" gecreëerd wat comfortabeler is voor de kinderen en de leidsters dan alleen de stenen wasbak. De aanwezige handdouche was erg praktisch. De grotere kinderen worden buiten gewassen maar nu niet meer op een stenen vloer maar op een stoeltje, simpel maar heel effectief. De kinderen hebben veel plezier tijdens de wasbeurt.

- Eten en drinken
Kinderen met slikproblemen kregen voeding met soms grote brokken (bijv vlees) erin. Na het aanschaffen van een blender, eentje die zonder electriciteit werkt, is het eten voor deze kinderen gemakkelijker geworden want nu kan het voedsel gemalen worden.
Ook hebben we aandacht besteed aan zithoudingen tijdens eten en drinken. Speciale bekers, door ons meegenomen uit Nederland, uitgelegd en in gebruik genomen.
- Ontwikkelingsgericht bezig zijn.
Tijdens workshop met de medewerkers en de ouders zijn de doelen besproken waaraan gewerkt kan worden om het kind te stimuleren in zijn/haar ontwikkeling. Hierbij kan je denken aan stimuleren hoofdbalans door het op de buik neer te leggen op een wigkussen. Het zelf leren rolstoel-rijden of het leren lopen met een schattig kinderrollatortje (gemaakt vanuit een volwassen looprek die we nog in de schuur vonden) .

- Spelen
Het spelen, wat kinderen eigen is, is soms lastig als je een meervoudige beperking hebt. We hebben de medewerkers in onze workshops een andere kijk op spelen gegeven voor deze doelgroep. Meer sensopathisch spel, waarbij je de zintuigen meer gebruikt. Dus kijken, horen, voelen, bewegen etc. Wij vonden het goed om te zien dat dit werd opgepakt en zagen dat er na twee weken op een andere manier met de kinderen werd gespeeld en dat de kinderen en de leidsters er plezier in hadden.
- Snoezelruimte.
In het verlengde van hierboven is er een snoezelruimte ingericht. We hebben drie matrassen gekocht, veel kleurrijke kijkdingen opgehangen aan een fietswiel. Vooral de ernstig gehandicapte kinderen reageerden hier positief op.
- Documentatie.
De dossiers van de kinderen vermeldden weinig relevante gegevens. Van alle kinderen is de achtergrond informatie en relevante gegevens in kaart gebracht.
Dit natuurlijk met behulp van leidsters en ouders.
- Aanpassingen.
Het was een uitdaging voor ons om met zo weinig mogelijk materiaal en zo goedkoop mogelijk de aanpassingen te realiseren. Zo zijn de zandzakken ter stabilisatie van bijvoorbeeld lighoudingen gemaakt van echt Lodwar-zand.
Met behulp van eenvoudige middelen en medewerking van een handige plaatselijke timmerman hebben we samen met de medewerkers diverse hulpmiddelen ontwikkeld zoals:
Wigkussens, stoel met zijpalotten voor een meisje met weinig zitbalans, aangepaste rolstoel, kinderrollator vanuit volwassen looprek, zandzakken ter stabilisatie houdingen, “douchebrancard”en “douchestoel”, wigstoel, losse kussens voor achter op de auto.

Huisbezoek
We zijn bij een aantal kinderen op huisbezoek geweest, om te kijken hoe de verzorging thuis is. Omdat we onaangekondigd langs kwamen zagen we dat een aantal kinderen aan hun lot waren overgelaten, lagen of zaten alleen bij de hut, (soms in de volle zon) de ouders waren nergens te bekennen. Sommige kinderen waren ook erg vuil. Het is schrijnend om te zien dat er zo weinig aandacht is voor deze meervoudig gehandicapte kinderen. Het is de harde werkelijkheid. Mensen moeten hard werken om te overleven en dan is zo’n gehandicapt kind een last. Daarom is het zo fijn dat Ewoi 2 dagen in de week voor een kind kan zorgen, zodat de ouders hun werk kunnen doen. De ouders zijn en blijven wel verantwoordelijk voor hun kind, daarvan moeten de mensen nog wel van bewust gemaakt worden. Want daar is nog weinig sprake van. Dat is ook een van de taken van Ewoi, om ouders te wijzen op hun verantwoordelijkheid. Om zo bij de mensen thuis te komen hebben we goed kunnen zien en ervaren hoe (zwaar) het dagelijks leven hier is, zeker als je ook nog een gehandicapt kind hebt.

Naar Lake Turkana.
De laatste dag zijn we met alle medewerkers van Ewoi naar het Turkana meer geweest om te zwemmen en te picknicken. De bedoeling was dat we om 7 uur zouden vertrekken.
De dag ervoor was de auto al gepakt met kookspullen, matten, jerrycans met water, voedsel voor die dag en natuurlijk een geit die daar zou worden geslacht. Ook moesten er nog 12 personen mee. Vier opgepompte binnenbanden werden vooraan op de auto op de grill gebonden.

Toen we wilden vertrekken was er een band lek, dus eerst laten repareren. Ook het reserve wiel bleek lek, weer naar de garage. Uiteindelijk konden we na twee uur wachten vertrekken.
De rit was mooi en afwisselend. Uitgestrekte vlakten, droge rivieren doorgetrokken met hier en daar een boom zoals je ziet op documentaires. Onderweg kamelen en andere dieren.

We zaten met zijn allen in de bak van de auto, dus bij aankomst waren we bedekt met een laag stof.
Het meer was rustig, omgeven door palmbomen en zand. In de schaduw was het heerlijk toeven.
Iedereen ging gelijk aan de slag met het bereiden van het eten. De watchman slachtte de geit en het eten werd klaargemaakt.
We hebben geholpen het geitenvlees in stukken te snijden. We hebben er niet te veel bij nagedacht dat die glibberige poot behoorde aan die mooie geit die zo lekker lag te doezelen op de auto. Toen gingen we het water in, lekker dobberen op de autobanden. Na het eten nog een keer zwemmen. We zagen kamelen komen drinken en er waren veel flamingo's.

Na het eten was er nog een officieel gedeelte. De medewerkers kregen een certificaat voor het bijwonen van de workshops en de trainingen. Dit werd erg op prijs gesteld.

Na een lange rit, het was al donker, arriveerden we weer veilig in Lodwar.
De dagopvang, georganiseerd door het Ewoi programma in Lodwar is in onze ogen een zeer nuttig project, voor een doelgroep waar nog erg weinig aandacht voor is. Het ontlasten van met name de moeder, maar ook de zorg voor deze kinderen en de voorbeeldfuntie voor de gemeenschap is bittere noodzaak. Het Ewoi-programme heeft de eerst stap gezet naar een betere zorg voor deze kinderen met een ernstige meervoudige beperking.

We hebben in afgelopen twee weken veel gezien en geleerd. Ook hebben we gemerkt dat je met soms kleine aanpassingen al veel kunt betekenen voor de medewerkers van Ewoi en de kinderen van de dagopvang.

Annette Leijten en Patrice Ahlers.

Mocht u het dagelijks reisverslag willen lezen dan kunt u dat vinden via een van de links op deze website of direct op internet:

www.annettekenia.waarbenjij.nu
en
www.patricekenia.waarbenjij.nu